

176

Colecția **POVESTIRI ȘTIINȚIFICO-FANTASTICE**

ROMULUS BĂRBULESCU — GEORGE ANANIA

CONSTELAȚIA DIN APE

PEȘTERA CRISTALELOR

EDITATA
DE REVISTA

**ȘTIINȚA
TEHNICĂ**

ROMULUS BĂRBULESCU – GEORGE ANANIA

CONSTELAȚIA DIN APE

★ ★ ★

Peștera cristalelor

Coperta - desen : DUMITRU IONESCU

Colecția „Povestiri științifico-fantastice”
Anul VIII – Nr. 176 – 15 martie 1962

Organizarea primului concurs internațional din țările socialiste pentru cele mai bune povestiri de anticipație

In ultimii ani literatura științifico-fantastică, oglindind mersul vieții, victoriile omului în lupta lui neîntreruptă cu forțele naturii, a cunoscut o mare dezvoltare, câștigând tot mai mult interesul multor milioane de cititori.

Pentru a stimula dezvoltarea pe mai departe a literaturii de anticipație și pentru a stringe și mai mult legăturile dintre scriitori și redacții, revista sovietică „Tehnika Molodioji” a inițiat organizarea unui concurs internațional pentru cele mai bune povestiri științifico-fantastice. La această Olimpiadă literară participă revistele de popularizare a științei și a tehnicii din țările socialiste.

Acest concurs se va desfășura în două etape.

Prima etapă a concursului va fi realizată, în țara noastră, de redacția revistei „Știință și tehnică” și a Colecției „Povestiri științifico-fantastice”.

La acest concurs pot participa scriitori și oameni de știință, ingineri și studenți, tineri muncitori și țărani, toți aceia care iubesc și se simt atrași spre genul literaturii științifico-fantastice.

Povestirile trimise la concurs trebuie să prezinte într-o formă interesantă și atrăgătoare perspectivele strălucite ale dezvoltării științei și tehnicii, avântul temerarei gândiri creatoare. Aprecierea schițelor, a nuvelor și a povestirilor primite pentru concurs va fi făcută de un juriu.

Lucrările trimise nu trebuie să depășească 20 de pagini dactilografiate (la 2 rinduri). Termenul ultim de predare este de 1 iunie 1962. Povestirile vor fi trimise în două

exemplare pe adresa: Redacția Colecției „Povestiri științifico-fantastice”, Piața Științei nr. 1, București, cu mențiunea „Pentru concurs”.

Cele mai bune lucrări vor fi publicate în Colecția noastră și premiate după cum urmează:

Premiul I	3 000 lei
Premiul II	2 000 lei
Premiul III	1 000 lei
5 mențiuni	a 500 lei

Lucrările meritorii care nu vor obține premii sau mențiuni vor fi publicate în Colecția noastră.

Povestirile premiate de juriul nostru vor fi trimise spre examinare juriului internațional în cadrul celei de-a doua etape a concursului. Autorii lucrărilor care vor fi apreciate ca fiind cele mai bune vor fi premiați cu călătorii turistice în una din țările participante la concurs.

Aceste povestiri premiate în cadrul celei de-a doua etape vor fi publicate de toate revistele participante la concursul internațional.

Redacția nu înapoiază lucrările din cadrul concursului și nici nu trimite recenzii autorilor.

REZUMATUL CAPITOLELOR PRECEDENTE

Anul 2196. O explozie vulcanică nimicitoare izbucnește în apropierea Marelui Cerc de Foc din Pacific. Seismologul Atan Along, trimis să studieze la fața locului neobisnuitul fenomen submarin, piere acoperit de lavă. El mai reușește să salveze materialul științific cules.

Au trecut 58 de ani.

Tehnomecanicul Mircea Vrej primește o veste neașteptată. Naturalistul și telecinereporterul Su Mima, prietenul său, îl anunță că abisoscaful „Constelația II” va porni cu două luni mai devreme să cerceteze lanțul vulcanic submarin „Constelația din ape”.

Mircea, care se pregătise de mult timp să participe la această expediție, încearcă să obțină o întrevvedere cu ilustrul oceanolog Igor Svetloun — supranumit „Stăpînul stihțiilor” — pentru a-i solicita primirea în rîndurile echipajului condus de el.

La începutul întîlnirii, care are loc în stația plutitoare „Pacific VII”, Mircea Vrej vizionează cinedocumentarul creat de Atan Along înainte de a pieri. Apoi asistă la o experiență cu niște microorganisme necunoscute pînă atunci de știință aduse din zona „Constelației din ape”.

„Stăpînul stihțiilor” intenționa să-l primească pe Mircea în echipaj. Totuși îl supune unor examene ciudate, dorind să-i verifice cunoștințele. Cu această ocazie, Vrej îi prezintă bătrînului oceanolog teleultrasonul, aparat cu ajutorul căruia se poate stabili legătura cu suprafața în timpul cercetărilor abisale. În schimb, Svetloun îi comunică lui Vrej noi date asupra ultimului mesaj trimis de expediția anterioară, „Constelația I”, care dispăruse.

Într-un articol științific, Su Mima subliniază ciudăteniile „Constelației din ape”. Allăm astfel că ultrasunetele emise de vulcani dezagregă orice corp ce intră în zona lor de acțiune. Cercetătorii dispun însă de o carcasă protectoare din oberoniu — metal descoperit recent și care reflectă vibrațiile.

Mircea Vrej este numit în cele din urmă pilot al „Constelației II” și o dată cu el mai este ales în echipaj și Su Mima, ca naturalist și cineast subacvatic. Noul pilot face cunoștință cu ceilalți membri ai expediției: geofizicianul și gravimetristul Arno Palterini, medicul și cosmobiologul Nyass Umbo și vulcanologul Doina Lan.

Abisoscăful „Constelația II” își începe cercetările suboceanice. Su Mima, care în timpul liber e un pasionat vânător subacvatic, luptă cu un monstru abisal necunoscut.

(Urmare din numărul trecut)

După ce se ridică deasupra dihaniei, care nu-i simțise prezența, acvoplanul căzu într-un picaj spectaculos. Două orbite dungii luminoase atinsă capul animalului. Acesta încremeni pentru o singură clipă, după care se întoarse fulgerător spre aparat.

— Dacă nu mă înșel, vânătorul devine vinat! observă Nyass Umbo neliniștit.

— Credeți că poate fi periculos? întrebă Doina.

Su Mima oprise acvoplanul cu prora îndreptată spre gura haotică a monstrului. Loviturile se succedă rapid.

— ...patru, cinci, șase! numără cosmobiologul încordat. Este invulnerabil?

— Trebuie lovit în abdomen, în părțile mai puțin apărute. Ajută-i! răspunse Svetloun.

Ochii straniei vietăți se stinseră iar și fulgerul lovi cabina transparentă. Derutată de aparenta imobilitate a aparatului, dihania își înaintă, dar naturalistul trecu pe sub gura ei, redresă în dreptul cozii, execută un luping grațios și reveni. Un nou zig-zag albăstrui, ultimul, brăzdă apa. Apoi acvoplanul cu acumulatele descărcate și animalul furios dispărură în întuneric.

— Mircea! Urmărește-i! comandă șeful expediției.

Abisoscăful se urni încet, prea încet pentru nerăbdarea lor. Când cel de-al doilea acvoplan se desprinse în viteză, proiectoarele dezvăluiau gura dihaniei înclăștată de aparatul lui Su Mima. Nyass Umbo se apropie liniștit, alese locul loviturii și descărcă într-o singură declanșare toată cantitatea de electricitate de pe bord, transformată într-un jet albastru de plasmă.*

Peștele tresări din tot corpul, își scăpă prada și, înainte de a se mai întoarce spre noul dușman, forțele îl părăsiră;

* Prin plasmă înțelegem substanța complet ionizată. De obicei este vorba de un mediu gazos, care se prezintă sub forma unui amestec de ioni și electroni. În ultimul timp, plasma a fost denumită cea de-a patra stare de agregare a substanței (n.r.).

spintecat de limba de foc de zeci de mii de grade a plasmei, începu să cadă spre fund și pieri în beznă. Acvoplanul naturalistului se rotea în loc.

— Su Mima, răspunde ! Pericol !

Vinătorul ghinionist își ridică greoi capul și cu un ultim efort se îndreptă spre abisoscăf.

Aplecat deasupra accidentatului, Umbo îi urmărea reacțiile. Din cabina centrală răzbătea prin trapă glasul lui Igor Svetloun, care vorbea cu stația de urmărire de pe „Pacific VII”. Su Mima își revenea încet. Respirația îi era scurtă și anevoioasă.

— Umbo, primul meu insucces ! Dar i-am găsit măcar un nume ca lumea : Electroferens curiosus ! Ei ?

Cosmobiologul clipi îngăduitor :

— Teribil ! Dar acum dormi !

Fixă emițătorul unui aparat deasupra prietenului său și coborî repede, închizînd trapa.

— Vom reveni înainte de kilometrul 12 ! Incheie Svetloun. La revedere !

Înterupsese legătura, se ridică și privi tăcut chipurile celor din jur. Doina, Nyass, Arno Patterini cel tăcut... Iar jos — necunoscutul, poate moartea. Încotro vor îndrepta asaltul ?...

— La masă ! spuse el scurt. Odihnă obligatorie ! Mircea va rămîne la postul C.N.S. și va dormi acolo. Trebuie să fim pregătiți pentru orice surpriză !

Fără a cere lămuriri, membrii echipajului urcară treptele. Rămas cel din urmă, Svetloun surprinse o întrebare a fetei :

— Su Mima a făcut bine ce-a făcut, Nyass ? Ar trebui să ne păstrăm forțele pentru marea încercare !

Medicul îi prinse mîna plăpîndă și i-o mîngîie cu gingășie.

Conducătorul expediției interveni însă cu asprime :

— Orice greșeală poate duce la eșuarea cercetărilor. Doar disciplina cea mai strictă asigură succesul expedițiilor...

Savantul trecu grăbit pe lângă ei, coborînd spre cabina inferioară.

După-masă, Doina, Umbo și Patterini s-au retras în cabina de studii și odihnă de deasupra încăperii centrale. Piloful a coborît la postul său, iar Igor Svetloun a rămas singur în fața hărții ce reprezenta „Constelația din ape”. Un timp stătu aplecat peste ea, gîndindu-se la etapa următoare. Apoi se ridică încet și cu mîinile la spate începu să se plimbe. Nu-i eră de loc somn.

„Să sperăm că agitația mea psihică nu se manifestă și la ceilalți !”

Și poate că s-ar fi plimbat așa timp de două ore dacă nu i-ar fi atras atenția niște zgomote ușoare ce veneau din direcția unui difuzor al ecranului intern. Se îndreptă curios spre pupitrul de comandă. Pe ecran apăru în semiobscuritate cabina de odihnă, unde se aflau fotoliile-pat ale echipajului.

„Nyass Umbo doarme liniștit. Arno Patterini... hm! studiază mereu fotografia soției înconjurată de copii și jucăria dăruită la plecare de Nicol... Su Mima... Da! Naturalistul lipsește din cabină. Aha! Ușa grea a magaziei acvaplanelor a rămas deschisă! Desigur, își controlează iar aparatele... Cred că Doina, influențată de calmul psihiatrului doarme...”

Bătrînui oceanolog se încruntă. De după paravanul mat al patului, fata privea în toate părțile. Ea păși în vârful picioarelor spre trapa deschisă. Patterini nu sesiză nimic. Igor Svetloum pricepu imediat că Doina va cobori. Se așază în fotoliu, prefăcîndu-se adormit. Auzi cum fata trece tiptil. Cînd deschise ochii, ea dispăruse spre postul C.N.S.

În primul moment, Igor Svetloum a fost tentat să procedeze aspru. Imediat însă se răzgîndi. Își amintise de tinerete. „În primele expediții adormeam întotdeauna cu greutate...”

De altfel nici Mircea Vrej nu se odihnea. Nu rămase surprins de apariția fetei.

— Mircea, nu pot dormi!

— După cite vezi, nici eu! Dacă-l rugam, Umbo ne-ar fi procurat o porție bună de... somn fără vise!

Cîteva clipe Doina tăcu, gîndindu-se la ceva.

— Ei hai, spune-mi, de ce-ai venit?

— Cum arată „Constelația din ape” privită de aici?

Mircea pufni în ris.

— Asta era?

Pilotul mînuie citeva pîrghii, răsuci un comutator și în cabină se făcu întuneric. Pe ecranul central începură să tremure citeva luminițe. Aminteau de imaginile cerului văzut noaptea pe suprafața unei ape tulburată de pietricica aruncată de vreun copil.

— „Constelația”? întrebă Doina.

— Da! Dar trebuie să aștepți, nu glumă, ca să poți prinde o imagine clară.

— Și eu care credeam că de-aici am putea observa...

Glasul fetei se frînse. Mircea Vrej nu mai întrebă nimic. Priveau nemîșcați ecranul. Ce tăcere neobișnuită! Dacă-ți apleci urechea, poți auzi inima pulsînd sub costumul albastru de protecție. Ce liniște grea! Cum poți goni teama aceasta nemărturisită că te afli agățat undeva, deasupra hăului lichid și că din clipă în clipă te poți prăvăli în afunduri? Dacă n-ai zări luminițele palide licărind jos, departe, noaptea din jur ar fi la fel de nepătrunsă ca și întunericul morții.

Mircea se scutură, înfiorat ca de o adiere rece.

— „Constelația I” a ajuns acolo, sint sigur, așa cum vom ajunge și noi. Dar dacă ei mai sint sau nu în viață nu știu. Fata se depărtă cițiva pași, apoi se-ntoarse și șopti :

— Mulțumesc, Mircea !

După care dispăru pe coridorul îngust.

Abisoscaful cobora către fundul oceanului. În stînga se conturau porțiuni din peretele rămas în urma prăbușirii, pe care se observau succesiunea milenarelor pachete de strate. Studiul lor avea o importanță deosebită pentru cercetările geologice făcute de Doina. Un mil fin, roșiatic acoperea panta abruptă. Părea un abur ușor, plutind pe suprafața peretelui, din fundul neguros, încremenit și mort.

— Cinci milimetri pe mileniu ! Acesta este ritmul de sedimentare ! spuse încet Doina.

Su Mima developase în cabina centrală discul automatului care înregistrase lupta sa cu monstrul marin. Strîmbînd din nas, își revăzuse la microvizor înfrîngerea cinegetică. Apoi părăsi jenat cabina. Trebuia să-i povestească pilotului aventura așa cum se întîplase, nu așa cum putea fi interpretată.

...9 800... 850... 890...

Mircea Vrej își întoarse fața spre „vinător” :

— O mie de atmosfere ! O tonă pe fiecare centimetru pătrat ! Și această presiune crește. Nu ți se pare că né-am afla pe o rachetă cosmică ? Numai în spațiul extraterestru am mai întîlnit asemenea beznă. Acolo însă tot mai zăreai ceva stele, pe cînd aici, nimic...

— Și ce folos că în stînga, la cițiva metri de noi, se vede Pămîntul ! il completă Su Mima.

— Puneți-vă căștile ! răsună glasul ferm al conducătorului. Mircea ! Două grade spre dreapta ! Ne apropiem prea mult de versantul sudic.

— Atenție ! întrerupse Patterini. Temperatura apei a atins 29°. Indicii gravimetrici anormali.

— Stop ! comandă Svetloun. Adîncimea ?

— 10 615 metri ! răspunse Mircea.

— Analiza indică prezența unui zăcămint de sienit nefelinic *.

„Stăpînul stihiiilor” se aplecă asupra hărții. Degetele lui se mișcau nerveoase de-a lungul diferitelor linii și însemnări. Liniștea, întreruptă doar de loviturile cronometrice ale aparatelor, căpătă o prezență aproape fizică, apăsîndu-le umerii ca o greutate nevăzută.

* Rocă eruptivă abisală compusă din feldspat, nefelină și un mineral feromagnezian (n.a.).

— Comunicați imediat orice schimbări importante! Su Mima! Treci în compartimentul acvaplanelor! Poate va fi nevoie să faci o mică deplasare. Nyass, rămii pe loc! Start! Supapele tresăriră și se retraseră în cilindri, acționate de tije de durberil.

10 650... 700... 760...

— Schimbări importante în frecvența ultrasunetelor! anunță Patterini.

Un biziit abia perceptibil începu să se audă din toate părțile.

— Dacă viteza descrește, folosești din plin motoarele! recomandă Svetloun.

În spatele vizorului oval, ochii pilotului căpătaseră reflexe metalice.

— Adîncimea?

— 11 000!

— Stop și lumina!

Prima rază alunecă în lungul peretelui, pipăindu-l. Apoi se desenară alta și alta, pînă cînd, pe o distanță de cîteva zeci de metri, bezna se retrase total. Acolo, sub limita superioară a prăbușirii, se ivi un prag imens de piatră, ale cărui povîrnișuri se estompau în clarobscurul înconjurător.

Fără a mai aștepta comanda, Mircea răsturnă abisoscaful în poziție orizontală. Nava coborî șovăitor, se apropie cu prudență de perete și pe ecrane apăru atunci o arcadă masivă, întunecată, sprijinită lateral pe pragul uriaș.

— Mircea, încet înainte! Am respectat cu strictete coordonatele transmise de Sinii Teci. Aici trebuie să se afle Peștera Cristalelor.

Pătrunseră sub bolta unei grote ale cărei margini nu se zăreau. Apa, limpede, lăsa lumina să pătrundă pînă departe.

— Vibrațiile aparatului au încetat! Ne aflăm într-o zonă neutră, comunică geofizicianul Arno Patterini.

— Mircea, descoperă hublourile!

Doina tresări la pupitrul ei. Își desfăcu repede centura care-o fixa de fotoliu și se repezi în cabina pilotului, unde își lipi casca de cuarțul ultradur, privind încordată.

Se apropiaseră de perețele oval și neted. Lumina proiectoarelor se răsfrîngea în culori diferite, ca în jocul atrăgător al unor artificii. Sub ochii cercetătorilor strînși în jurul ecranelor apăru o aglomerare ciudată de cristale strălucitoare, roșii, verzi, galbene, albastre, de forme și mărimi variate.

— De necrezut! murmură Doina. Această aglomerare de cristale pure într-un singur depozit este ceva unic pe pămînt! Și toate sînt de beriliu!...

— Ceea ce nu pot înțelege, adăugă Arno Patterini, care venise lingă fată, este această șlefuire a pereților. Grota parcă a fost săpată în acest depozit.

— Stop ! comandă Igor Svetloun. Arno Patterini, determină volumul zăcămintului. Su Mima, ieși cu acvaplanul de tracțiune 5 D-8 și adu-ne câteva probe de cristale !

— Pot întrebuița cinediscul ?

— Da ! Dar în 20 de minute revii ! Arno și Doina, începeți cercetările în peșteră !

— Ce costum de scafandru să folosim ? întrebă Patterini.

— Vă indic modelul M, 1.

În timp ce Igor Svetloun trecu în fața ecranului principal pentru a urmări acțiunea, Su, Arno și Doina se grăbiră spre magazia acvaplanelor pentru a-și lua costumele și pentru a alege materialele necesare incursiunii. Nyass Umbo le oferî ajutorul său.

Totul incremenise în noaptea și în tăcerea oceanului. Cite un pește speriat și singuratic fugea de lumină.

Aparatul condus de Su Mima țîșni primul din abisoscat.

După ce descriese câteva volute largi, se așeză lin pe o platformă galbenă ieșită foarte ciudat din perete. Naturalistul părăsi imediat acvaplanul. Ținea în mina stîngă cinediscul subacvatic. Dispăru în întunericul peșterii. Pe ecranele abisoscafului se mai zărea numai fasciculul galben al farului de la costum.

Forme de viață luminescente se mișcau de colo-colo. Altele rămăseseră țintuite pe loc. Cine erau cutezătorii care destrămau bezna și tăcerea milenilor ?

Doina și geofizicianul părăsiră și ei abisoscaful.

Igor Svetloun se aplecă deasupra microfonului, adresîndu-li-se :

— Atențiune ! Doina, Arno, determinați și mărimea peșterii.

— Am înțeles, răspunse Doina.

Nyass Umbo, care venise în cabina pilotului, i se adresă după o tăcere îndelungată :

— Mă simt ca un copil ajuns în mijlocul unor minunății de basm ! Teamă și uimire, bucurie și îndoială ! Gindește-te ! „Conselația I” a trecut și ea pe-aici. Sîntem deci printre primii oameni ce-au pătruns sub această boltă... A ! Iată-l pe Su Mima care a și început să-și incarce acvaplanul cu fragmente de cristal.

Cei doi priveau pe ecrane munca naturalistului, cînd din difuzorul central răsună deodată un strigăt de femeie :

— Arno ! Ce crezi că poate fi ! ?

— Nu știu ! răspunse vocea geofizicianului.

— Dar acesta este un semn ! Un semn făcut de o mină omenească !

— Nu este exclus...

— Ce s-a întimplat ? întrebă Igor Svetloun.

— Am descoperit un tunel inclinat. Într-un loc e desenat ceva. Parcă sînt niște cuburi suprapuse în jurul cărora se încolăcește o spirală.

— Abisoscaful poate ajunge acolo ?

— Da ! Galeria este largă și cilindrică ! Perfect cilindrică.

— Continuați cercetările !

— Bine, am înțeles !

Și în timp ce Su Mima aduce pe abisoscaf probele luate, să ne grăbim să-i ajungem din urmă pe cei doi membri ai echipajului care continuau să înainteze prin tunel.

Doina era tulburată. Semnul văzut nu putea fi un fenomen natural. Erau pe cale de a face o descoperire neobișnuită ? Pe aici trecuseră oameni ! Cînd și cum se întimplase aceasta ? Arno Patterini își privea tot mai des cadranele contorului de la mîna stîngă. Acul subțire oscila nervos.

— Ne aflăm în apropierea unei formațiuni magmatice. Radiațiile sînt destul de slabe. Ar putea proveni...

Se întrepruse brusc. Tunelul se terminase. Pătrunseră într-o altă grotă.

— Avem prea puțină lumină ! Ori chemăm abisoscaful aici, ori ne întoarcem, spuse fata.

— Trebuie să cercetăm neapărat și această peșteră ! Să chemăm abisoscaful !

Îi cerură lui Igor Svetloun să vină cu nava.

Întorcîndu-se spre intrarea în peșteră, rămaseră surprinși : în lumina farurilor de la costum, văzură două arcade negre, susținute de colonade subțiri.

— Parcă-i o poartă ! murmură Arno Patterini.

— Poartă ? Așa s-ar părea ! răspunse Doina, tresărînd la apariția unui pește care fugi imediat.

La venirea „Constelației II”, urcară amîndoi pe bord. În scurt timp, își dădură seama că această a doua grotă era mult mai mare.

Și deodată, sub abisoscaful în mers, la lumina proiectoarelor prinseră a defila cristale uriașe, așezate în cercuri concêntrice. În centru se deschidea o galerie verticală care se prelungea probabil undeva, în jos. Aceeași tăcere de moarte plutea peste tot. Cîteva viețuitoare se rostogoliră lent pe suprafața unui cristal.

— Un oraș ?...

— Poate ! îngăimă Su Mima care filma în dreptul hubloului.

— Cristalele sînt străbătute de canale cilindrice.

— Să presupunem că în condiții pe care noi nu le cunoaștem niște oameni au ajuns aici ! spuse Arno Patterini. Pentru că altfel ar însemna că această construcție a fost realizată la suprafață și a ajuns aici în urma unei scufundări. Există deja o legendă a Atlantidei, și noi nu mai putem crea

încă una ! Fundul Oceanului Pacific n-a fost niciodată uscat
Așa că...

— Ai dreptate ! Înseamnă că orașul a fost construit direct
aici, îl întrerupsese naturalistul.

— De către cine ?

— L-ai uitat pe căpitanul Nemo ? Echipajul său ar fi
fost interesat să ridice acest oraș și să nu divulge secretul.

— Prietene Su, interveni oceanologul, nu te hazarda în
ipoteze necontrolabile ! Propun să încetăm discuțiile. Cerce-
tările ulterioare vor descifra și această problemă. Să trimitem
imediat la suprafață observațiile noastre. Prima sarcină ne-am
indeplinit-o. Exploatarea cristalelor de beriliu poate să în-
ceapă. „EGA 18” așteaptă ! Mircea, întoarce ! La ieșirea din
peșteră oprești. Doina și Arno Patterini, analiza fragmentelor
aduse pe bord. Îmi dați fișa concluziilor...

Și așa a fost trimis mesajul.

Dar înainte de a porni spre „Constelația din ape”, echi-
pajul abisoscafului făcu o nouă descoperire : sub pragul peș-
terii, într-o scobitură, au găsit epava unei rachete. Su Mima
a adus-o pe bord.

Racheta aparținea expediției anterioare. De unde fusese
trimisă ? Prora ei prezenta urmele unei ciocniri violente.
Banda mesajului, închisă etanș într-o sferă metalică, era în
parte distrusă.

Igor Svetloun nu reuși să descifreze decît cîteva cu-
vinte : „...ajuns... din ape... prag bacterian... ergem mai de-
parte...”

„Mergem mai departe” ! Pînă unde ajunseseră oare ?
Unde au dispărut ? „Constelația din ape” ascundea și această
taină.

Abisoscaful porni iar, în timp ce fiecare se gîdea tăcut
la aceleași probleme :

Cine a construit Orașul mort ?

Unde a dispărut „Constelația I” ?

Igor Svetloun îi chemă la el pe Nyass Umbo și pe Su
Mima. Discuția dintre ei a fost scurtă :

— Ce poate reprezenta pragul bacterian amintit în
mesaj ?

— Nu pot ști nimic precis !

— Nici eu, răspunse Su Mima.

— Luați toate măsurile posibile, pentru ca o eventuală
invazie a acestor bacterii să nu se transforme într-o a doua
tragedie...

— Vă gîndiți...

— Da ! Nici o ipoteză nu trebuie exclusă !

*

...11 201... 11 275... 11 390...

Nava abisală aluneca pe lângă un perete neregulat, de culoare cafenie. Strat-uri de grosimi variate, cu un colorit schimbător, se suprapuneau intermitent.

— Ce admirabile deschideri stratigrafice! strică entuziasmată Doina. Aici zace istoria mută a Pământului.

...11 850... 11 900...

Biziitul acela îndepărtat se transformase acum într-un huriit monoton. Cu toată construcția lui specială, ultrasunetele își transmiteau vibrațiile asupra abisoscafului.

— Frecvența crește rapid! Intensitate peric...

Restul cuvintelor se pierdură într-un vîjiit asurzitor, care se năpustise din toate direcțiile. Ca la un semnal, indica-torele aparatelor oscilară nervos.

În acel moment, prora navei se răsuci într-o spirală largă, apoi devie cu repeziciune spre dreapta, azvirlită literalmente în sus după un unghi de aproape 90°. Vibrațiile produceau acum un vacarm de nesuportat.

Motorul se trezi cu vaiete prelungi. Cu un șoc pe care amortizoarele hidraulice n-au izbutit decît în parte să-l dimi-nueze, „Constelația II” se repezi în jos. Timp de o singură clipă prora se smuci către dreapta, apoi reveni iar la loc. Peretele depresiunii se apropie fulgerător, pentru a se mistui înapoi încă și mai repede. Abisoscaful se cutremură ca o ființă vie, și ochii lui clipiră scurt, nedumeriți parcă.

Oamenii, cuprinși de o stare ciudată, amețiseră. Au început să-i doară dinții. Durerea ascuțită s-a localizat apoi în regiunea frontală a craniului. Puterile îi părăsiră. Mîrcea mai apăsă cîteva butoane, smuci pîrghiile direcționale, apoi se încovoie încet, prins în centuri; capul i se izbi de tabloul comenzilor.

Dincolo de pereții navei apa căpătase o vagă nuanță ro-sie. Ei însă n-o mai văzură. Cu motoarele oprite, nava că-dea împinsă de inerție în hăul sîngeriu, dincolo de care se părea că viața a luat sfîrșit.

În cabina centrală se auzi pentru ultima dată apelul sta-ției de urmărire:

— „Constelația”! „Constelația”, răspundeți!

Apoi totul amuți.

Opt, zece, treizeci de metri nava căzu așa, vie și totuși lipsită de viață, pînă cînd forța cea năprasnică o prinse iar, o scutură, o zvîrli din nou spre perete, o rostogoli de cîteva ori și o împinse undeva, în jos, la întîmplare.

De două ori se repetă jocul acesta sălbatic. În două rin-duri navigatorii plutiră sub umbra nedeslușită a morții, fără a mai găsi puteri să i se împotrivescă. Iar înspăimîntătoarea prăbușire dură mult timp. Numai vuietul violent vîntura nava de la un capăt la altul. Abisoscaful avea parcă o mie de

corzi, prin care toate furtunile lumii se învolburau la nesfirșit...

Cînd se opri și rămase nemișcată, „Constelația II” țintea cu prora uriașul cerc de lumină de sub ea, cerc din ale cărui periferii se ridicau văluri de rubin către suprafață.

Dar sufletul navei părea că se stinsese.

Tăcere...

Tăcere apăsătoare și nesfirșită.

CAPITOLUL IX

Lanțul surprizelor

Su Mima deschise încet ochii, aruncînd în jur o privire nesigură. O zări pe Doina rostogolită pe lîngă perete. Centurile care o fixaseră în fotoliu fuseseră dezlegate și atîrnau legănîndu-se încă. Era exclus să se fi desfăcut singure. Deci fata dorise să-i ofere cuiva ajutorul. Cui oare?

Naturalistul se ridică greoi și, clătînîndu-se, păși către ea.

— Ce se întîmplă aici? șopti Umbo, încă buimăcit.

— Repede! Doina! Vezi ce i s-a întîmplat!

Coborîră împreună spătarul fotoliului, culcînd-o pe față.

Umbo o cercetă atent, pe cînd Su Mima îi scotea casca.

— Leșin trecător, provocat de o puternică stare de inhibiție a centrilor nervoși respiratorii, la care s-a asociat și o tulburare funcțională a cordului. Proba unei emoții deosebit de intense.

— Frumoase urmări mai are „dansul” nostru! comentă Svetloun, apăsîndu-și tîmplele.

Patterini oftă.

După injecția administrată, Doina își revenise. Înfriurate, privirile-i rătăciră asupra celui aplecat către ea.

— Nyass... Nu ți s-a întîmplat nimic?!

Ochii lui Svetloun licăriră de înțelegere.

— Umbo, te rog, vezi de ce tacе Mircea!

Pilotul zăcea nemișcat, cu fruntea pe tabloul metalic. Casca avea vizorul sfărîmat de o lovitură puternică. Medicul își luă trusa și coborî la postul C.N.S. Ajuns acolo, își strînsе buzele, contrariat. Fruntea lui Mircea era brăzdată de o tăietură adîncă, iar singele îi cursese pînă pe pieptul costumului. Pilotul își trecea într-una palmele de-a lungul obrazilor, încercînd să înlătore singele, și verifica aparatajul.

Nu peste mult timp, Svetloun transmise stației de urmărire cele întîmplate:

— Cauza care a determinat acest fenomen sînt tot ultrasunetele. În stratul ultim, datorită intensității enorme a vibrațiilor, elementele în suspensie s-au antrenat într-un dans

haotic, iar convertizoarele automatelor de direcție, căutind zonele de pericol minim și negăsindu-le, ne-au dat peste cap abisosciful!

Adunați în jurul bătrînului savant, abisonauții își concentraseră atenția asupra noului peisaj apărut pe ecrane. Cu un pansament ușor la frunte, Mircea Vrej aștepta comenzile.

O lumină roșiatică îi învăluia ca un nor gigantic. Sub dînșii — la ce adîncime oare? — tremura în irizații palide o centură ale cărei margini se pierdeau difuz de jur împrejur. Umbre fantastice dăntuiau acolo, la periferie, în culori neobișnuite, cînd albe și strălucitoare, cînd portocalii, galbene sau verzi. Se rostogoleau, se împreunau în vâlătuci denși și greoi, se subțiau apoi în înăîțimi, șerpuiau și dispăreau.

— Temperatura apei? întrebă Igor Svetloun.

— Plus 19°C! răspuse Mircea.

— Presiunea?

— 1 230 de atmosfere.

— Intensitatea ultrasunetelor?

— Medie!

— Arno, observațiile!

— Anomalii gravitaționale absurde mă obligă să nu pot efectua nici un calcul!

— Mda!... Iată-ne, așadar, în imediata apropiere a „Constelației din ape”! Mircea, coboară, te rog, pe diagonală! Să cercetăm marginile conului vulcanic!

Afundarea reîncepu. Lumina creștea rapid în intensitate cu cît se apropiau de marginea craterului. Inelul periferic părea format din miliarde de beculețe așezate unul lîngă celălalt. Suprafața lui se estompa în involburările norilor de soluții policrome, care se difuzau încet în uriașa masă lichidă. În curînd, acestea îi învăluiră. Vizibilitatea scăzu simțitor.

Navigatorii observară că sub inelul luminescent, la vreo zece metri mai jos, se găsea un canal lat de peste 400 m, din care se înălțau tumultuoasele emanații. Dincolo de acest canal, unde se părea că materia clocotește, începeau marginile negre și neregulate ale conului vulcanic.

Un robot trimis de oceanolog luă o probă din centura luminoasă ce acoperea lava. Doina calculă ceva cu repeziciune, privind indicatoarele vulcanometrelor. Umbo își dădu seama că s-a produs cu ea o transformare neașteptată, un fel de uitare de sine în fața acestui moment așteptat și pregătit de atîta vreme. Căuta fata retrasă, tăcută și puțin timidă și nu găsi decît un om de știință tenace, ale cărui temeri și îndoieli se ascunseseră unde nici el nu putea ghici. Su Mima își lăsase cinediscul în mîinile lui Patterini, așteptînd încordat, alături de Svetloun, aducerea probei.

În sfîrșit, robotul se întoarse. Sfera de sub obiectivul microscopului se umplu cu lichid.

— Bacterii ! exclamă Svetloun. Bacteriile care ne-au parvenit la „Pacific VII” o dată cu fragmentul de euclaz. Era și de așteptat !

— E o asociație imensă ! completă febril naturalistul. Așadar, tocmai inelul acesta de bacterii luminescente e observat pe stația de la suprafață. Interesant ! Doina, de ce erupția se manifestă circular ?

— Pentru că există probabil ceva care împiedică magma să iasă prin centru ! Trebuie să verificăm !

— Să fie un dop de lavă solidificată ? interveni Arno .

— Erupția e de tip hawaian, adică o scurgere lentă și continuă de magmă, fără explozii ; considerind și temperatura scăzută a apei datorită acestor bacterii termoabsorbante, s-ar părea că ai dreptate, Arno ! E necesară totuși o incursiune spre centrul conului.

— Așadar, bacteriile le-am găsit ! se mulțumi oceanologul să conchidă.

Mircea puse nava în mișcare. Nu parcurseseră încă primele sute de metri când Svetloun observă o sclipire albastră.

— Iată !

Un gigantic cristal piramidal părea un giuvaier al oceanului. Pe fețele lui jucau reflexe puternice.

— Ar fi interesant de știut cum a ajuns aici, lingă circumferința interioară a inelului ! Ciudat ! Magma de dedesubt nu s-a ridicat pînă la el... S-ar putea întîmpla ca în străfundurile planetei să existe un adevărat zăcămint de beriliu, în care materia fierbinte să fi format o spărtură, luînd cu sine cristalele. Astfel am avea și o explicație asupra apariției peșterii cu cristale.

— Trebuie să mai existe și altele ! spuse Vrej, pornind din nou motoarele.

Într-adevăr, ceva mai departe găsiră un grup de cristale puțin mai mici decît primul. Unul dintre ele era spart. Su Mîma luă cinediscul de la Patterini, începu să filmeze și exclamă ca pentru sine :

— Ei, ar trebui să ies cu un acvaplan ca să pot lua imaginile ca lumea ! Ecranele deformează orice contur !

— Ecranele nu deformează nici un contur ! îi răspunse oceanologul parcă supărat că e întrerupt din gînduri. Și nu-ți permitem să-ți mai riști viața. Mircea, revino deasupra craterului ! Trebuie să găsim locul pe unde a pătruns mai departe „Constelația I”.

— Cum, și cristalele rămîn aici ? sări naturalistul.

— Le vom lua la întoarcere ! Puneți-vă căștile, vă rog, și rămîneți la posturi ! Legătura cu stația de urmărire !

Relată ultimele descoperiri, transmițînd totodată ipotezele lor și calculele Doinei. Su Mîma, deziluzionat oarecum de refuzul bătrînului, încercă să se despăgubească filmînd grupul

de cristale. Înainte de a-și pune casca, fata se adresă lui Umbo :

— Nyass ! N-ai văzut nicăieri... vreo urmă a celor dispăruți ?

— Nu, Doina ! Medicul se-nduioșă de neliniștea ei. Lasă... Vom cerceta noi mai târziu !

Ea suspină abia auzit.

Abisoscaful ajunsese exact în centrul conului vulcanic. Lumina împrăștiată de inelul exterior nu pătrundea pînă aici, și la comanda lui Svetloun fură aprinse proiectoarele. Cu ajutorul lor distinseră la o adîncime de circa 200 m de gura craterului o masă convexă întunecată.

— Să luăm și de aici o probă ! ceru Doina.

Microscopul intră din nou în funcțiune.

— Bacterii ! Su Mima, cum le-ai putea clasifica ?

— Specie încă necunoscută ! veni răspunsul. Asemănătoare în mod parțial cu cele luminescente. Nu pot găsi însă toate caracteristicile, fără o experimentare prealabilă. Presupun doar că ar conține cuarț și că... produc ultrasunetele !

— Așadar, ceea ce luam noi drept dop de lavă e de fapt un prag bacterian. Nu poațe fi decît pragul bacterian amintit în mesajul „Constelației I” !

Cele spuse acum de Doina clarifica deci ipoteza drumului urmat de expediția anterioară.

— Comunicați la suprafață toate datele, comandă Igor Svetloun. Mîrcea, vom putea folosi plasma ?

— Da ! Dar nu știm încă ce este dedesubt !

— Dedesubt nu poate exista decît dopul lavei solidificate.

— Și eu cred acest lucru, spuse Doina. În cazul cînd ar fi existat magmă, pragul bacterian ar fi fost distrus de temperatura foarte ridicată... Această ipoteză mă obligă să cred că expediția anterioară n-a putut să dispară din cauza lavei. Trebuie să mergem mai departe.

— Sînt de acord, zise oceanologul. Vom coborî pînă unde se poate în jurul convexității și abia apoi vom trece prin bacterii. Lasă convertizoarele de direcție în funcțiune, dar blochează-le pentru 1500 megahertzi și intensitatea Z 4. Nava se va întoarce automat dacă vibrațiile trec peste această limită ! Gata, Vrej ? Bine ! Atunci atenție și — start !

Abisoscaful coborî ajutat doar de camerele de balast. Cîrînd prora lui atinse suprafața bombată. Se produse un șoc.

— Duritate de rocă ! rosti Vrej, declanșînd electrodezagregatorul.

Fulgerile imense se succedară la intervale scurte sub impulsul automatului cuplat cu cronometrul de bord. Nava abisală rămase o clipă nemișcată ca și cum n-ar fi putut

trece, apoi se înclină abia simțit spre dreapta și-și continuă coborîrea. În curînd se afundă complet, lăsînd în urmă un tunel larg, care dispăru instantaneu.

Fără a mai cerceta indicatoarele, pilotul constată că se aflau în mijlocul unui flux ultrasonor care intrigase atîta vreme pe pămînteni. Totul prinse a vibra în jurul său, începînd cu geamurile scalelor și terminînd cu el însuși; își simți dinții izbîndu-se dureros între ei și în fața ochilor prinseră să-i joace puncte luminoase. Dacă n-ar fi existat oberoniul, „Constelația II” s-ar fi sfărîmat de mult, iar pasagerii ei și-ar fi găsit moartea în bezna apelor. Oricare ar fi fost însă puterea de reflectare a acestui metal, vibrațiile tot i se transmiteau, făcînd să vuiască întreaga navă. Pe ecranul din fața sa, Mircea Vrej observă coloanele de plasmă umplînd cu strălucire un spațiu restrîns, înghesuite parcă și încercînd să scape în afară.

Încet, după mai multe minute, golul de sub prora abisoscifului începu să se mărească. Pilotul deveni și mai atent. Un val de lumină, pe care nu-l putu observa la început datorită scînteilor electrice, înecă ecranul. Fulgerele se pierdeau acum în gol.

Înainte de a le întrerupe, nava căzu brusc în masa lichidă, unde nu mai existau bacterii. Mai mult de o treime din ea părăsise masa microorganismelor, cînd un bubuit înspăimîntător îi cutremură pereții, urmat de scînteile împrăștiate pe toată suprafața panoului de bord. Luminile se stînsă ca la un semnal, iar corpul aparatului se răsuci ciudat pe o parte, rigid și vlăguit de putere.

Numai automatul, scos de sub comenzi de către scurt-circuit, continua să declanșeze o ploaie de fulgere inutile. Impresionanta scînteie ce învelise o clipă nava se stînsese, dar nu mai înainte de a o fi rănît de moarte. Ea își continuă căderea și orice efort al pilotului de a o opri a fost zadarnic.

*

Cînd se dezmeticiră, se aflau într-o cavitate enormă, pe care un timp o socotiră drept grotă și căreia nu-i puteau distinge cu claritate pereții din partea opusă. „Constelația II” străbătuse oblic pragul bacterian, astfel că ieși dintr-însul la circa 3 km de margine. Prima măsură a pilotului a fost să conecteze rețeaua de alimentare a sursei energetice de rezervă. Proiectoarele se reaprînsă, mărînd intensitatea luminii înconjurătoare. Atunci au apărut pe ecrane două șiruri de liniute argintii verticale, ce înconjurau periferia boltei de microorganisme, chiar pe linia de contact a acesteia cu peretele grotei.

— Mircea, care este gradul avariei? întrebă conducătorul.

— Gradul doi! răspunse neputincios pilotul. S-a produs un scurtcircuit care ne-a blocat aproape întreg sistemul comenzilor. Trebuie să scot apa din camerele de balast și să opresc declanșarea descărcărilor electrice!

— Apucă-te imediat de lucru! Dumneata, Arno?

— Toate aparatele scoase din uz!

— Așa!... Su Mima, încearcă deocamdată să filmezi luminile acestea verticale, care înconjură pereții grotei. Datorită avariilor nu ne putem apropia să le cercetăm direct!

— Motoarele atomice din pupă nu răspund la comenzi! comunică Mircea Vrej. Ca să pot goli watterbalasturile*, e necesar să deschid supapele prin exterior!

— Întoarce nava!

— Cîrmele nu mai funcționează!

— Atunci oprește descărcările și așteaptă să coborîm pînă la fundul cavității. Cu ce viteză cădem?

— Circa 20 cm/s! Aparatele de măsurat au ieșit din circuit!

Igor Svetloun își plecă fruntea, încruntîndu-se.

— Legătura cu suprafața!

— ...Stația nu răspunde la apeluri!

Clipele începură să treacă greu, lovind în tîmple ca niște ciocane, fără cruțare și fără răgaz. Dintre toți, numai Su Mima își păstrase obișnuita expansivitate, ignorînd parcă dramatismul situației în care se găseau.

— Am folosit filmarea accelerată! îi spuse el lui Svetloun, scoțînd fotodiscul din cineimprimator. Filmarea aceasta este indicată în general pentru cercetarea fenomenelor necunoscute. Să vedem ce a ieșit!... A, uite ceva interesant! Observați? Linia luminoasă văzută de noi este în realitate urma lăsată pe retina noastră de un punct strălucitor ce se mișcă pe verticală cu o viteză uluitoare!... Mă duc să pregătesc un acvaplan!

— Bacterii! strigă Mircea Vrej tăindu-i tot elanul. Din nou bacterii. Descărcările plasmei nu pot fi întrerupte cu nici un chip, legăturile panoului de bord fiind avariate.

— Scoate din circuit aparatele care au mai rămas întregi și ecranele de comunicare! Vom trece și acest prag bacterian. Nu părăsiți fotoliile!

Mircea își dădu seama și fără ajutorul indicatoarelor că efectul fulgerelor este scăzut. Vuietul vibrațiilor scăzuse, de asemenea, în intensitate. Pătrunderea în noua cupolă de microorganisme se făcea mai greu, mărindu-i sentimentul de neputință, care se amesteca totuși cu un fel de minie din ce în ce mai violentă.

* *Watterbalasturi*: compartimente speciale prin care apa, absorbită ori eliminată, produce scufundarea sau ridicarea submersibilelor (n.a.).

Pe dibuite trase din caseta uneltelor un cablu multifilar, lung și subțire, hotărît să încerce cu el un ultim mijloc de restabilire a legăturilor, un mijloc primejdios, dar realizabil. Nu mai luă în seamă trosnetul celei de-a doua scînteii care străbătu abisoscaful. Mîinile lui pricepute conectau un capăt al cablului la bornele pe jumătate topite, în așteptarea luminii care va ajuta să facă restul.

În sfîrșit, auzi în radiotelefon glasul oceanologului, care-i cerea să restabilească circuitele de alimentare cu sursa de rezervă. Tubul fluorescent din cabină se reaprinse. Mîrcea, vîrit cu tot corpul sub panoul de comandă, deschise clapetele care comunicau cu extrema prorei. Orificiile clapetelor sînt destul de largi ca să permită trecerea unui om, chiar dacă acesta poartă costum special de protecție...

— Același peisaj ! constată Doina, ieșind pentru prima oară din tăcere.

— Sînt curios să știu care poate fi originea acestor dungi luminoase... De fapt, nici nu sînt dungi ! oftă Su Mîma. Pe film se vede clar că razele trec printr-un cristal, ba chiar n-aș exagera să presupun că e vorba de fenocitul roșu, deși faptul că lumina nu l-a decolorat este într-un fel o înfirmare a ipotezei...

— Nici nu-l putea decolora ! il asigură Patterini. Cristalele reflectă doar razele proiectoarelor noastre. După părerea mea, cristalele s-au produs într-un zăcămint metamorfozat de vecinătatea magmei și au ajuns aici aduse de materia fierbinte în erupție. Iar sursa care se mișcă pe verticală cu viteză fantastică este punctul de concentrare a unei noi forme de energie conținută de cristal.

— Nu te hazarda în afirmații necontrolate ! ripostă „vînătorul”, cu experiența tristă a articolului său științific.

Discuția se opri aici, fiindcă Svetloun îl chema pe pilot și nu primea răspuns. Nava continua să cadă cu aceeași viteză, și nici descărcările electrice nu se opriseră. După mai multe apeluri, bătrînul coborî prin trapă la nivelul inferior. Tocmai atunci își făcu și Vrej apariția. Costumul îi era rupt la umeri și la coate, iar pe mîini i se vedeau în cîteva locuri arsuri mici. Pansamentul de pe frunte i se umpluse de sînge.

— Ce-i cu dumneata ?

— Nimic ! zîmbi obosit tehnomecanicul. Am făcut o reparație.

Mîinii comutatoarele și lumina șerpuitoare a trăsnetelor din prora abisoscafului se stînsese. Nava mai aluneca încă, lent, prin apa opacă, spre terenul solid pe care încă nu-l înțîlnise.

— Meriți cea mai aspră pedeapsă ! amenință oceanologul, înțelegînd pericolul la care se supusese Vrej. Hai repede sus,

la Umbo! Ține minte bine: a doua oară să nu se mai întâmple!

Pilotul se strecurase pînă la mecanismele de transmisie, restabilind legătura lor cu întrerupătoarele prin cablul multi-filar. Era de ajuns o singură neatenție în minuirea conductoarelor electrice și avaria nu mai putea fi înlăturată.

Su Mima apărură pe ecranul de comunicație cu o mină contrariată și zăpăcită:

— Un nou strat de bacterii! Al treilea!

— Oprește nava! comandă Svetloun. Haide sus!

Ajuns în cabina centrală, bătrînul savant scrută chipul colaboratorilor săi, după care se așază fără grabă în fotoliu.

Nimic din ceea ce crezuseră că vor găsi aici nu li se înfățișa navigatorilor. Se așteptau la un focar clocotitor de magmă, la o luptă aprigă cu temperaturile uriașe, la momente de hotărîre și eroism, la orice altceva decît la aceste cavități separate de către bacteriile dispuse în cupole înalte și largi. Realitatea contrazicea ipotezele lor.

— Prieteni, începu Igor Svetloun, nu pot găsi deocamdată decît o singură explicație pentru ultimele noastre descoperiri. Un dop de lavă întărită a astupat la un moment dat craterul central al „Constelației din apă“, silind materia fierbinte să erupă lateral. Apoi au apărut aceste bacterii, de existența cărora nu știusem pînă acum. Prin ultrasunetele pe care le emit, ele au dezagregat dopul de lavă, adunîndu-se în asociații acolo unde cristalele observate de Su Mima degajă energia necesară proceselor lor vitale. Arno a lămurit proveniența acestor cristale și eu îi adopt punctul de vedere. Am trecut două praguri bacteriene, pentru a întîlni acum un al treilea...

— Dar mai departe, îl întrerupse naturalistul, mai departe ce ne-o aștepta?

— Mai departe, putem presupune că vom da peste restul dopului de lavă solidificată. Bineînțeles, dacă nu mai există alte straturi de bacterii. Dumneata ce crezi, Doina?

— Părerea mea e că pragul de microorganismе întîlnit este ultimul. Dopul de lavă nu putea avea o grosime prea mare.

— Dar de ce n-au fost dezagregate de bacterii și marginile lavei întărite? întrebă Su Mima.

— Poate fiindcă ultrasunetele sînt dirijate drept în sus, îi răspunse Patterini.

— În concluzie, reluă cuvîntul comandantul abisoscafului, s-ar părea că în linii mari misiunea încredințată nouă de omenire s-a încheiat. După noi vor veni alte expediții, care să supună și să capteze energia vulcanului. Așa că ar trebui să ne întorcem. Și tocmai aceasta e problema pe care vreau s-o discutăm. Abisoscaful nostru este avariât, așa că nu ne putem înapoia imediat. Afară de asta, n-am reușit să dove-

dim că dincolo de cel de-al treilea praq bacterian se găsește lava solidificată...

Bătrînul savant tăcu o clipă. Avea privirea concentrată și gravă, fața obosită. Toți se uitară la el cu inima strînsă. Știau prea bine ce se petrece în sufletul său.

— În sfîrșit un alt obiectiv, pe care nu l-am dus pînă la capăt: n-am fost în stare să descoperim ce s-a întîmplat cu „Constelația I”. Noi știm că echipajul ei avea posibilitatea să fabrice oxigen din apă și dispunea de hrană pentru un an de zile. Așadar, excluzînd cazul că s-a produs o explozie, s-ar putea ca pe fundul acestui crater să dăm peste membrii expediției anterioare. Curiozitatea științifică și dorința de a-i salva pe tovarășii eșuați aici... ca să nu mai vorbesc de simțămintele mele de tată, m-ar îndemna să aleg continuarea drumului nostru spre fund. Datoria însă de a nu primejdi viața voastră mă obligă să mă feresc de hotărîri pripite și sentimentale. Iată ceea ce trebuie să discutăm acum. Fiecare dintre noi e necesar să aibă conștiința că, oricare va fi decizia elaborată în comun, aceasta este cea mai bună.

Nici unul dintre cei de față nu s-ar fi dat înapoi să-și sacrifice viața pentru succesul expediției lor, deși ultimele întîmplări le pricinuiseră o legitimă neliniște. Educația pe care o primiseră de la cea mai fragedă vîrstă era mai puternică decît orice frică. Felul în care le vorbise Svetloum le risipise însă și aceste firești temeri pe care cei mai căliți oameni le au în fața necunoscutului. Umanitatea și înțelepciunea comandantului lor le umpluse tuturora sufletul de o mare căldură.

— Fără doar și poate, izbucni entuziasl Su Mima, vom cobori!

Și dorind cu tot dinadinsul să aducă argumente în favoarea acestei idei, spuse:

— La urma urmei, de ce să nu v-o declar: fantezia îmi dictează să presupun că toate ciudatele fenomene întîlnite de noi sînt opera unor ființe gînditoare. Nu uitați orașul pe care l-am descoperit...

— Acela era un oraș părăsit, un oraș mort, obiectă Nyass Umbo.

— Cît privește ipoteza că ne-ăm afla înaintea vestigiilor lăsate de niște astronauți veniți din altă lume... aceasta este, din păcate, doar o poveste bună pentru fiul meu, Nicol... Neve-ro-si-mi-lă!

— Și totuși, nu se dădu bătut naturalistul, urmele unor asemenea vizitatori reprezintă un fapt cert!

— Dă-mi voie! se împotrivi Patterini. Nu neg valoarea științifică a paleoastronauticii, dar nu cred că cercetările ei de pînă acum sînt satisfăcătoare.

— Desigur, multe probleme au rămas deschise pînă azi,

interveni din nou Umbo. Totuși există fapte concrete, de necontestat...

— Cred și eu! strigă Su Mima, bucuros de ajutorul primit. De pildă, bizara construcție de pe Lună.

— Cele două figuri în formă de pod și tunel? întrebă Arno. Primele zboruri extraterestre le-au confirmat existența, dar nu și autenticitatea. De ce n-ar fi apărut pe cale naturală în urma cutremurelor care au însoțit activitatea vulcanică selenară?

— Dar, reluă medicul, despre tectite ce zici? Despre boabițele acelea sticloase, conținând izotopii radioactivi de aluminiu și beriliu și a căror vîrstă atinge doar zece milenii.

— Poate fi o probă, dar nimic nu ne oprește să admitem proveniența lor din meteoriți!

— Și harta din Anzi? Pe un platou de la 6 000 m altitudine s-a descoperit o hartă a cerului săpată în piatră, cu stele vizibile numai prin telescoape puternice. Să nu pretinzi că indienii ar fi desenat harta, după ce au descoperit telescopul! continuă Su Mima.

— După cum nici triburile africane antice n-ar fi putut ridica platforma din plăci uriașe de piatră de la Baalbek! Acestor realități nu mai am ce să le opun! Dar de unde au venit astronautii? Pe planetele sistemelor apropiate de noi știi bine că nu există ființe raționale...

— Da, însă acum 54 de ani n-am recepționat un mesaj cosmic pe unde gravitaționale? Mesajul nu vine din partea unor oameni ca și noi?

— Hm! Nu pot să adaug iar decît... ne-ve-ro-si-mil! și Arno Patterini făcu o figură ca și cînd ar fi vrut să încheie discuția asta absurdă.

— Mă faci să sar în sus ca un delfin! strigă Su Mima. Dar acest mesaj nu confirmă din plin legătura ce-ar putea exista între el și impresiunile giganticului radiotelescop descoperit în Rhodezia? Ei? Nu e ve-ro-si-mil?...

Oceanologul zimbea amuzat. Atît gravimetrîstul cît și naturalistul se mențineau dirji pe pozițiile lor și nu s-ar fi putut prevedea care dintre cei doi îl va convinge pe celălalt. Bătrînul observase însă că încordarea produsă de surpriza ultimelor descoperiri se risipise complet. Și atunci, spre uimirea tuturor, comandantul navei găsi cu cale să-i dea o „lecție” în public lui Su Mima, deși intențiile lui fuseseră cele mai bune.

— Su Mima are oarecum dreptate! spuse Igor Svetloun. Dar s-a situat pe un punct de vedere extremist. Susținînd intru totul teoria lui, putem intra în fantastic. În discuțiile de acest gen este necesară o armătură științifică solidă. Deocamdată nu o avem. Semnalele din Cosmos trebuie mai întîi descifrate. Pînă atunci nu putem ști nici măcar dacă sînt semnale.

Am observat de mult, dragă Su, că ești foarte pripit. Asta te împinge la afirmații și la fapte necugetate îndeajuns. Acum câteva ore ți-ai riscat viața luptând cu peștele acela necunoscut, iar în acest moment ai făcut câteva afirmații necontrolate.

— Eu... dorisem să mai destind atmosfera...

— Știu, ai reușit s-o faci! Dar în clipa când te vei mai pripiti, te voi trimite cu un acvoplan înapoi la suprafață. Nu trebuie să pierzi timpul atât de prețios cu astfel de lucruri. Nu vedeți ce bogată e realitatea în manifestările ei? Cine se așteptase să găsim aici în loc de magmă bacterii? Cine știe ce monștri s-au putut refugia aici? În mezozoic au existat reptile gigantice de zeci de tone și de zeci de metri. Nu e de loc exclus să le întâlnim aici!

— Așa cum li s-a întâmplat marinarilor de pe submarinul „Pionier”, a cărui călătorie prin oceanele Atlantic și Pacific a fost relatată de G. Adamov în „Taina celor două oceane”! spuse Arno Patterini.

— Atunci s-ar putea ca astfel de monștri să fi distrus „Constelația I”.

— Nu spun că este chiar așa! răspunse oceanologul. Dar toate acestea trebuie să ne facă să fim mai circumspecți. N-are vrea ca tocmai Su, cel mai indicat dintre noi să descopere și să studieze acești monștri, să piară datorită cutezanței lui exagerate. Tocmai faptul că expediția anterioară a dispărut e un indiciu care să ne mărească atenția. De aceea repet, Su, la prima aventură nesăbuită te trimit înapoi!

Apoi oceanologul se întoarse către ceilalți cercetători.

— Ei, ce credeți, sîntem îndeajuns de pregătiți pentru a continua cercetările? Vă ascult! Poftim, Mircea!

— E necesar să coborîm mai jos pentru că trebuie să efectuăm un control amănunțit al navei și să-i repar defecțiunile. În afară de asta, vom putea verifica ipoteza dv., deci vom putea ști totul nemairiscînd nimic în plus față de ce am riscat pînă acum fără să vrem. Astfel temeritatea este exclusă!

Svetloun nu-și putu reține un zîmbet.

— Și eu sînt pentru coborîre! zise Doina Lan. Ca să-mi dau seama de toate fenomenele petrecute cu acest vulcan trebuie să fac o serie de cercetări, pe care de aici sînt în imposibilitate să le efectuez.

— Pînă aici dozimetrele și contoarele mi-au atras atenția asupra unor radiații destul de bizare. N-ar fi exclusă concentrarea în magmă a unor elemente grele, prețioase pentru industrie. Optez deci pentru coborîre, încheie Arno Patterini.

— Iar eu, interveni Su Mima, vreau să continuăm coborîrea pentru că trebuie să facem cercetările pînă la capăt. Numai așa vom putea descoperi ceva...

— Ca măsuri de protecție, vorbi și Nyass Umbo, sugerez un scurt tratament antiradiant și întăritor, pe care-l vom completa acolo, jos, cu câteva ore de odihnă.

Conducătorul expediției îi privi în ochi pe fiecare. S-a bucurat oare văzându-le tăria și eroismul? Nimic din atitudinea sa n-a lăsat să se ghicească la ce gîndea...

— Umbo, șopti Doina pe cînd străbăteau, cu toate lumina stinse, masa bacteriilor, poate acolo vom găsi vreo urmă... Da?

El îi luă mîna subțire și plîpîndă și i-o sărută cu duioșie.

— Acolo! Acolo! Priviți!

Sub ei, la aproape 100 de metri adîncime, într-o lumină dureros de intensă se vedeau pe ecrane denivelările usoare ale unor roci viu colorate.

— Pregătesc acvaplanelle! anunță naturalistul, dispărînd către camera de ecluzare.

Mircea lăasă abisosciful să coboare, neputîndu-l așeza în poziție reglementară datorită defecțiunii cîrmelor. Peste cîteva minute, acvaplantul cu Su Mima la bord apăru în centrul ecranelor. Parcurse cîteva metri prin viteza imprimată de catapulta de lansare, apoi motorul aparatului intră în funcțiune.

Printr-o ciudățenie inexplicabilă, Su Mima nu-l dirijă însă în volutele savante cu care-și obișnuise prietenii, ci-l lăasă să înainteze dezordonat, pe o direcție oblică. Mîca navă atinse roca de dedesubt și se opri. Naturalistul deschise portiera cu un gest liniștit, ieșînd afară.

Trecură cîteva clipe de buimăceală...

— Presiunea! strigă Igor Svetloun prin radio. Care e presiunea!

— 12,3 atmosfere! îi răspunse naturalistul fără cea mai mică urmă de tulburare. Veniți și voi!

— Contravine tuturor legilor științei!

Atît mai putu exclama oceanologul. Se repezi, urmat de ceilalți, spre ieșire. Pe acest mic drum, fiecare își controlă cu repeziune etanșeitatea căștii.

Dar trapa era imposibil de deschis.

— Efectul avariei! spuse Mircea Vrej. Probabil că metalul a suferit modificări în straturile interioare. Să trecem prin locașul acvaplanelor.

Locul unde se oprise „Constelația II“ era un fel de platou neted, terminat spre dreapta cu un prag ușor rotunjit, dincolo de care terenul cobora într-o pantă mult înclinată. Su Mima înotase cu mișcări largi pînă în marginea pragului și împietrise acolo. Grupul abisonauților se avîntă către el.

Într-o firidă scobită sub platou, pierdută în umbrele stranii și neregulate ale rocilor, zăcea nava abisală atît de cunoscută tuturor, nava care adăpostise expediția anterioară...

Zadarnic își lipiră miinile de invelișul ei, căutînd urmele vreunei spărturi. „Constelația I” era întregă, la fel de întregă ca și taina ce o învăluia.

Cercetătorii ?

Vor fi pierit, desigur, din pricina lipsei de aer sau poate din cauza foamei, după ce consumaseră mai întii combustibilul motoarelor în încercări zadarnice de a ieși la suprafață.

Doina își lipise vizorul căștii de lupa hubloului neacoperit de obloane, încercînd parcă să zărească în interiorul abisoscifului vreo urmă de mișcare...

Sicriul comun de metal și sticlă, acoperit cu oglinda obe-roniului ! Ce zguduitoare dramă s-a petrecut între pereții tăi, sicriul comun de metal și sticlă ?

Cu miinile căzute de-a lungul corpului, părăsită de pu-teri și nădejde, fata privea silueta navei. Nu spuse un cuvînt. Îi lunecau ușor pe obrajii palizi fărime de diamant lichid... Cu ochii pe jumătate inchiși, oceanologul atinse brațul geo-fizicianului :

— Arno, care crezi că este cauza scăderii presiunii ?

CAPITOLUL X

Taina destrămată

Abisosciful se odihnea în poziție verticală pe fundul fo-sei. Pilotul, în colaborare cu Nyass Umbo, care avea studii avansate și în domeniul mecanicii, aprecie timpul necesar re-viziei la circa șase ore. Ceilalți membri ai echipajului hotă-riră să cerceteze grota în amănunțime. Înarmați cu foreze electrice, capsule explozibile și containere speciale, acoperin-du-și vizoarele căștilor cu filtre cenușii împotriva luminii prea tari — lumină ciudată a cărei origine nu putea fi bănuită —, ei se depărtară curînd de navă. Mircea și medicul își începură lucrul.

Su Mima își luase cinediscul cu două benzi de rezervă și, într-o casetă nu prea mare, o armă electrică. La plecare, Mircea îl cam ironizase :

— Să mă chemi, dragul meu, să-ți ajut la transportul pradei !

— În această lume a „minunilor” și fauna se poate naște din metal ! comentase vînătorul, surizînd enigmatic.

Doina inota tăcută. Își aminti de o vacanță petrecută la mare cu fratele ei. Înotaseră departe, pînă n-au mai zărit nici țărml. Priveau pescărușii rotindu-se în înalt, și sufletul le era senin, fără nici un gînd și fără nici o dorință. Dar nu trecu mult timp, cînd din radioul-brățară pe care-l purta el au ră-sunat apelurile neliniștite ale Corneliiei... Soția lui George era din cale-afară de grijulie și nu-l lăsa să se depărteze niciodată

prea mult din preajma ei... George... Îl iubea tot atât de mult ca și pe Nyass. Găsise multe asemănări morale între ei...

— După părerea mea, continuă Patterini să argumenteze, bacteriile prin care am trecut sînt așezate ca niște tamponae în calea presiunii de pe fundul oceanic. E ceva foarte ciudat, recunosc, dar nu văd deocamdată nici o altă explicație.

— Absurdul își continuă jocul ! rezumă Igor Svetloun.

— Cum s-ar spune, plutim în plin mister ! Interesant...

Apa foarte limpede lăsa să se observe toate neregularitățile terenului. Roca gălbuie era străbătută de fișii roșii, verzi, negre, aurii ca bronzul. De peste tot răsăreau movișite multicolore, dealuri domoale și îngrămădiri haotice de bolovani.

Conducătorul expediției se opri pe o ridicătură, în jurul căreia străluceau mai multe blocuri albe. După cîteva minute de strădanii, perforatorul lui Su Mima desprinsese un colț poros de rocă.

Doina studie îndelung fragmentul :

— Aliaj rezultat din separarea metalelor în masa magmatică profundă, foarte bogat în vanadiu și beriliu, la care se adaugă un procentaj scăzut de fier.

— Vanadiu ? repetă Arno. Vanadiul este metalul locurilor lipsite de apă, deși formele lui hidratate se pot întîlni în substanțele organice. Absolut de neînțeles ! Deci coloritul acesta fantastic este determinat de prezența sărurilor de vanadiu, care sînt coloranți strașnici !

— Toate legile naturii sînt anapoda aici ! interveni naturalistul. Pe mine aproape mă surprinde lipsa florei și a faunei. Analizatorul îmi arată că apa e foarte bogată în oxigen, fapt din nou inexplicabil pentru această adîncime unde ar trebui să predomine bioxidul de carbon.

Într-un defileu îngust, Svetloun așează o capsulă cu detonant. După explozie, certitudinea lor creșcu. Erau înconjurați de aliaj metalic ! Nu reușiseră să disloce nici măcar o fărîmă din bolovani aflați la picioarele lor.

Su Mima, spunînd că în calitatea lui de naturalist nu este direct interesat de aceste cercetări geologice, obținu de la Igor Svetloun permisiunea să se întoarcă la abisosciful „Constelația I”. Aparatul trebuia cercetat cu atenție. Era imposibil să nu descopere vreo urmă.

Pînă la platou mai avea puțin.

Deodată se ghemui cu repeziciune și rămase nemișcat. I se păruse, ori în aceeași direcție cu el se deplasa o umbră ? Suprafața imensei cavități era plină la tot pasul de gropi, falii, creste abrupte, între care lumina scădea în intensitate. El folosea toate aceste accidente de teren și, așa cum înota, părea că se tirăște. Se convinse, în sfîrșit, că înaintea lui trecea o vîetate. Instinctiv, înotînd numai cu o mînă, își pregăti arma electrică.

Despică apele cu iuteală. Sări peste culmea unui delușor negru și alunecă felin de-a lungul versantului opus. Zări abisosciful sclipind argintiu. Vietatea înainta direct spre el. „Vinătorul” se orientă și hotărît făcu o curbă largă, ajungând chiar deasupra navei. O explozie îndepărtată icni surd! Vietatea încremeni în ascultare. Su Mima se răsuci și cu un salt demn de un delfin ajunse în apropierea ei. Corpul fuziform al animalului, ca și mișcările lui erau destul de ciudate. Pe laturile capului, aidoma unui con turtit frontal, luceau două puncte luminoase. Două perechi de înotătoare ventrale atârnav, neputincioase parcă, iar coada lipsea cu desăvîrsire.

Su Mima holbă întii ochii, apoi trase fără șovăire. Scintea ricoșă pe corpul cu sclipiri metalice și se difuză în masa lichidă. Tot atît de surprinzător, în clipa următoare, animalul se întoarse brusc; lumina a șase proiectoare căzu pe fața naturalistului. Dezorientat, zăpăcit cu totul, el scăpă arma din mîini.

— Eu... iartă-mă, eu credeam...

La urechi îi ajunseră clinchetul citorva contacte și zumbăitul monoton al unui aparat. Apoi o voce omenească rosti:

— Ascult!

Vietatea raportă cu voce inexpressivă:

— În sectorul 4 B-12 a apărut un om străin cu comportări ciudate. A descărcat asupra mea o mare cantitate de electricitate, fără să cunosc motivele. A mai avut loc încă o explozie acum 68 de secunde. Aștept dispozițiile!

Răsună o exclamație puternică și vocea rosti cu greutate:

— ...bine... rămii pe loc... Vom... Vin imediat!

„Animalul” luă poziție verticală, așezîndu-se pe trei picioare apărute din partea posterioară a corpului, după care se adresă lui Su Mima:

— Ce-ai avut cu mine, omule?

Naturalistul își mușcă limba. Nu visa! Văzu că automatul, căci ceea ce vedea nu era decît un robot, ține arma sa cu una dintre tentacule și o privește curios. Timp de o secundă îl stăpîni gîndul că ar putea trage asupra lui; pînă să se dezmeticească, arma dispăruse însă în pîntecul mașinii.

Șuiērînd puternic, apăru un vehicul asemănător vechilor automobile, dar cu forme aerodinamice ideale, construit numai în unghiuri obtuze și străbătut de striații adînci, longitudinale. Aparatul se opri. Și din el cobori șovăind un om îmbrăcat într-un costum special, albastru, aidoma cu cel purtat de naturalist.

Su Mima se repezi spre el, căutînd parcă salvarea dintr-un pericol îngrozitor și iminent. Omul se clătina ca bătut de vînt, cu mîinile întinse spre vinător.

— Mă numesc... George Lan și sint membru al expediției care... dv.?

— Noi... adică eu... Stai, că am uitat și cum mă cheamă !
se bilbii Su Mima, oprindu-se brusc.

Interlocutorul lui plîngea. Plîngea liniștit, nemișcat.

Fericirea doare și amețește în același timp ; pătrunde ca un firicel de sînge fierbinte spre inima care pulsează plină încă de neîncredere și spaimă. Cei doi bărbați căzură unul în brațele celuilalt.

— Am venit după voi ! zise Su Mima.

— Știam că veți veni, că nu se poate să nu veniți !

Vocea monotonă a automatului răsună din nou :

— Vă predau obiectul cu care acest străin a încercat să împiedice fără motiv funcționarea normală a aparatajului meu !

George Lan privi arma electrică, apoi spre posesorul ei și rosti vesel :

— Credeai că este vreun monstru subacvatic ? Nu-i decît un robot !

— A, robot ! Bravo ! și, cu un gest amical, Su Mima bătu mașina pe tentaculă. Încă de cînd am văzut bacteriile, cristalele... Igor Svetloun zicea...

— A venit și Igor Svetloun ?

— Cred și eu, îi răspunse vesel celălalt. Trebuia să fie cineva care să mă muștruluiască. Or, dintre toți aceia pe care-i cunosc, nu-l admit decît pe el... A, nu-ți poți închipui ce mi-a făcut cînd am susținut că toate ciudățeniile astea s-ar datorator unor astronauți veniți din altă lume !

Lan izbucni într-un hohot de rîs nemaipomenit, ceea ce-l entuziasmă și mai mult pe exuberantul naturalist. Vrînd parcă să-și exteriorizeze bucuria, Su Mima execută prin apă tot felul de figuri complicate, aidoma unui delfin adevărat ; apoi strigă una dintre expresiile-i favorite :

— Ura, pentru cea mai înaltă formă de organizare a materiei ! Cred că Doina va leșina cînd...

— Doina ?! Doina e cu voi ? Unde este ? îngăimă George, copleșit de atîtea surprize. Și ceilalți ?

— Luăm legătura imediat cu ei ! Să mergem !

Umăr la umăr, cei doi înotau cu mișcări rezezi. În urma lor, umbrele se ghemuiră unele într-altele, alungate de lumina care-i întîmpina strălucind, vie ca însăși bucuria revederii.

Brațele Doinei nu mai coborau de pe umerii lui George. Se ghemuise la pieptul lui, închizînd ochii. Sperase, așteptase această clipă timp de aproape un an, gîndindu-se la ea în totdeauna. Iar acum nu simțea decît o liniște imensă coborîndu-i în suflet, o liniște odihnitoare, care nu te mai lasă să gîndești la nimic. Tot astfel marea adoarme după furtunile lungi, uimindu-ne și incintîndu-ne cu frumusețea ei.

În jurul lor, bărbații tăceau îndușoșați. Există momente în care cuvintele nu-și găsesc rostul. Doar Igor Svetloun îl

atinse pe George cu o mână tremurândă, rugându-l parcă să privească și la el puțin. Nu întrebă, fiindcă nu îndrăzni să întrebe, dar Lan îi citise totul în ochi.

— Da, trăiesc... Adică... și ea, Inna! șopti dinsul.

Mina oceanologului tresări și căzu apoi încet prin apă...

— Pofțiți! îi invită George cu un gest larg, deschizând portierele. Acvamobilul vă așteaptă!

Abisonauții se așezară pe banchetele elastice, sub apă-rătorile transparente ce-i protejau de curenții de apă formați în flancurile vehiculului decapotabil. Robotul se așază de aparat spre pupă.

— Am auzit exploziile declanșate de voi și am venit în toată graba să vedem dacă nu s-a întâmplat iar un accident cu cristalele! explică Lan, pornind acvamobilul. S-a mai petrecut așa ceva cu un cristal de pe marginea craterului. Înă-untru era un automat de observație care s-a autodereglat și a făcut explozie.

— O bucată din cristal a ajuns pînă la „Pacific VII”! îl anunță Svetloun.

— Nu mă miră. Alo! VK16, iei conducerea echipei a 8-a de control și o duci în oraș.

— Înțeles! se auzi o voce monotonă.

Robotul care-i însoțea părăsi acvamobilul, dispărînd în grabă.

— Oraș? Ce fel de oraș? izbucni Su Mima. Cred că ar fi timpul să ne explici totuși și nouă...

— Nu acum! Mai așteptați puțin.

Ajunseseră lingă un con nu prea mare, situat în centrul cavității. Mașina luă înălțime. În acest con se deschidea un orificiu circular de aproximativ 500 m diametru, prin care se vedea apa luminată uniform pînă în adîncuri. Acvamobilul începu să coboare în spirală.

...Cercetătorii se aflau într-o lume la fel de ciudată ca și primele peisaje venusiene admirate de pămînteni, la fel de bogată ca și oazele găsite pe Marte. Nici cea mai avîntată imaginație n-ar fi putut concepe un tablou atît de neașteptat și de original!

Naturalistul își puse cinediscul în mișcare. Nici unul dintre membrii „Constelației II” nu știa că existența acestei lumi înconjurătoare cu care abia făceau cunoștință era numai începutul unor extraordinare întîmplări. Zădarnic încercau să-și spună că tot ceea ce vedeau era o plăsmuire a fanteziei! Impresiile erau prea vii, prea puternice și bogăția imaginilor îi readucea în permanență la uimire.

Coborau de-a lungul unor terase circulare care se pierdeau undeva, spre marginile acestei lumi. Apa de o puritate absolută era luminată constant într-un argintiu cu nuanțe de

bronz. Terasăle, în număr de trei, construite la aproximativ 80 m una deasupra celeilalte, se susțineau prin coloane subțiri, spiralate. În numeroase locuri albul coloanelor indica prezența calcarului cristalin. În interiorul teraselor își găsea adăpostul o vegetație cum rar au întâlnit în cercetările lor submarine. Păduri imense de alge se legănau într-o continuă mișcare. Ce pictor putea găsi pe paleta lui infinitatea de culori a acestei flore? Roșul, verdele, galbenul și albastrul se amestecau în sute și mii de nuanțe în lungul pereților vii. O faună la fel de bogată popula această a doua insulă Crespo*. Reușeau să distingă pîlcuri întregi de vietăți înotînd în toate direcțiile.

— Marea Sargaselor și regiunile recifale ale Oceanului Pacific sînt dintre cele mai încîntătoare creații ale naturii oceanice! spuse naturalistul. Ceea ce vedem aici însă depășește orice... În condițiile abisale... înseamnă că...

Su Mima își întrerupse vorbele, înăbușîndu-se parcă de admirație și uimire.

— Nu înseamnă nimic, interveni cosmobiologul Nyass Umbo. Cum putem totuși lămuri existența acestei faune și flore la adîncimi atît de mari? Multe dintre speciile din fața noastră trăiesc numai în păturile de apă de la suprafața mărilor și a oceanelor! Cum au ajuns aici? Adaptare la marile presiuni? În acest proces s-ar fi produs schimbări radicale. Or, ceea ce vedem n-ar putea fi explicat decît prin intervenția oamenilor!

— Vrei să spui că după ce li s-au creat condiții identice au fost aduse aici de la suprafață? spuse Arno Patterini.

— Da. Altă explicație nu există.

— Dar cine? Cine? murmură Arno, învins totuși de logica faptelor.

Și, ca și cînd ar mai fi existat și o altă soluție care să infirme ipoteza, o întrebă repede pe Doina:

— Tu ce părere ai?

— Nu pot afirma nimic pe moment! Realizarea este însă, după cum spunea tu, ne-ve-ro-si-mi-lă!

Atunci geofizicianul căută scăpare tocmai la cel cu care avea cele mai crunte discuții contradictorii:

— Poate fi adevărat, dragă Su?

— De la ultima discuție însuflețită cu comandantul nostru, răspuse Su Mima aproape bășos, am căpătat reflexul prudenței științifice. Cu toată bunăvoința de a-ți da acum dreptate — pentru că, îți dai seama, aș combate propriile-ți teorii anterioare — sînt constrîns să-ți spun: mă simt ca bu-sola la polul magnetic!...

* Insulă despre care scrie Jules Verne în romanul „20 000 de leghe sub mări” (n.a.).

— Bravo, dragă Su! Văd că pe calea asta în curînd ai să-ți reiei ciclul de articole științifice! îl șicană Mircea Vrej. Putem cere însă informații de la George Lan...

Pesemne aluzia făcută de pilot n-a fost înțeleasă, deoarece George nu răspunde nimic.

Jos, sub ultima terasă, se înălța ceea ce Lan numise „oraș”. Cuvîntul poate nu era nimerit pentru a defini uriașa aglomerare de cristale, șlefuite în cele mai surprinzătoare chipuri. Ele aminteau pe acelea din ciudata cetate moartă descoperită în Peștera cristalelor. Coloritul predominant îl constituiau aici roșul și albastrul, dar cîte forme! Rotunde, piramidale, conice, cubice, paralelipipedice, fără ca nici una dintre aceste figuri geometrice să apară așa cum le știm noi. Toate erau combinate, întretăiate, suprapuse, uimind prin linia lor neașteptată și elegantă. Aceste cristale uriașe formau zece cercuri concentrice, separate prin coridoare vegetale.

Din centrul orașului se înălța o conductă cu diametrul de aproximativ 50 m. Ramificații numeroase se desprindeau din ea. Unele se pierdeau între terase, altele se încolăceau deasupra. Prin acest sistem de dirijare circula o materie incandescentă de culoarea fontei topite...

Stîrniți de curiozitate, cu toții se întoarseră spre George Lan. Acesta însă, fie că era prea fericit de revedere, fie că avea motive să nu le destăinuie încă adevărul, nu se grăbea să le domolească nerăbdarea. De aceea nimeni nu mai încercă să-l iscodească.

„Da, da”, își spuse visător Svetloun. „Oamenii supunînd natura pot crea noi lumi uimitoare...” Și deodată nenumăratele-i întrebări nerostite se revărsară spuse cu voce tare:

— Cine oare să fi dezlegat tăcerile închise de milioane de veacuri în aceste locuri?...

Era limpede că întrebarea nu mai era adresată lui George Lan. Și totuși acesta răspunde:

— Viața de pe Pămînt și de pretutindeni din univers! Viața, ivită din materia fără viață, dezvoltată pînă la nivelul conștiinței și cuceritoarea infinită a necunoscutului! Ea a zămislit prin geniul ei tot ce există în preajma noastră. Deocamdată nu cred că e bine să spun mai mult. Vă las să vă deprindeți cu...

— ... ne-ve-ro-si-mi-lul! strigă Su Mima! Arno, fantezia mea începe să capete baze reale!

De data asta însă vorbele lui Su Mima, în loc să-i învelească, îi neliniștiră. Așadar, creatorii acestei lumi nu erau niște pămînteni? Atunci cine erau? Cînd au venit și de unde?

Tulburătoare întrebări!... Cît timp va mai întirzia răspunsul?...

(Continuare în numărul viitor)

Abonamentele la revista „Știință și Tehnică” și la colecția de „Povestiri științifico-fantastice” se primesc pînă cel mai tîrziu în ziua de 23 a lunii, cu deservirea în a doua lună următoare.

Abonamentele se primesc de către difuzorii de presă din întreprinderi, instituții și de la sate, secțiile de difuzare a presei, precum și de către factorii și oficiile poștale.

APARE DE DOUĂ ORI PE LUNĂ - PRETUL 1 LEU

MARTIE 196